

Розділ 1

ПАРА лине по льоду, тримаючись за руки, а їхні ковзани рухаються по поверхні з ідеальною синхронністю. Ну, майже.

— Добре! — кричу я хрипким після довгого робочого дня голосом.

Незважаючи на біль у ногах, я кружляю навколо них на своїх ковзанах із плавним, природним рухом, який, сподіваюся, вони колись зможуть повторити.

— Тримай її міцно, але не надто сильно. Не тягни її за собою, Джексоне. Пам'ятай, вона менша за тебе. Тобі потрібно підлаштувати свій крок так, щоб він відповідав її зросту.

Двоє восьмирічних дітей, яких я треную, звикають триматися за руки та кататися на ковзанах разом. Це основа танців на льоду.

Мій голос лунає у піддашші ковзанки «Келлінч» у Великому Бостоні, — я провела тут більше часу, ніж удома. Це практично і є мій дім. Ми з сестрами каталися на ковзанах ще тоді, коли борти навколо ковзанки були значно вищими за нас. Так буває, коли народжуєшся з прізвиськом Руссо.

— Він більше не тягне тебе за собою, Седі, тому ти мушиш залишатися поруч із ним, — нагадую я дівчинці після того, як партнер перестає смикати її за руку, і вона відстає.

Нарешті вони йдуть в ногу. Її коротші ніжки роблять ширший крок, а його довші ноги навпаки — короткі кроки, і з моєї точки зору це виглядає ідеально.

— Ось воно!

Вони усміхаються мені, все ще тримаючись за руки.

— Чудова робота.

Седі заледве дістає мені до стегна, тож із тугою дивиться на мої ноги.

— Хотіла б я бути такою ж високою, як ти, Адріано. Мені б не довелося крокувати так широко.

— Ти ідеальна саме така, яка є. Обов'язково розімнися сьогодні ввечері, особливу увагу приділи ступням та щиколоткам. Вони мають бути у відмінному стані, коли ви двоє прийдете до мене наступного разу.

— Ох, це ще так нескоро, — скигнуть Джексон, коли я веду їх із льоду.

— Скоро, — кажу я, одягаючи захисні чохли на ковзани, щойно проходжу через ворота. — Побачимось після чемпіонату світу.

— Це вічність, — каже Седі. Мабуть, коли тобі вісім років, два місяці й справді здаються вічністю.

Заради справедливості мушу зазначити, що навіть у шістнадцять мені теж здається, що це вічність, але саме тоді закінчиться Чемпіонат світу серед юніорів — найбільші змагання в моєму житті. Чекати ще довго. Ми з моїм партнером із танців на льоду кваліфікувалися другий рік поспіль, але цього року у нас нарешті є чудовий шанс виграти золото. Тож через два місяці я або стану чемпіонкою світу... або ні.

Але зараз я тренерка. Останні кілька років я беру дедалі більше уроків, намагаючись зробити свій внесок у те, щоб цей вогонь продовжував палати.

Я махаю мамам Седі та Джексона, коли ми підходимо до них на краю ковзанки. Вони сидять у батьківській зоні для огляду поруч із вестибюлем. Стіни вкриті банерами, на яких відображено успіхи ковзанярського клубу за пів століття його роботи.

— Ах, Адріано! — каже мама Седі, підбігаючи до мене. Її кроки набагато швидші, ніж ті, що її донька може робити на льоду. — Я так тішуся, що побачила тебе перед тим, як ти підеш!

— О, — кажу я з легкою усмішкою.

— Будь ласка, перекажи Елізі, що я бажаю їй удачі! Ми всі будемо дивитися на неї!

Я не дозволяю своїй усмішці зникнути, натомість усміхаюся ще ширше.

— Звісно.

— Ти, мабуть, так пишаєшся нею. Твоя старша сестра йде на Олімпіаду — таке досягнення! Твій батько, мабуть, у захваті.

— Так і є.

Я утримую на обличчі широку усмішку. Це не вперше і не востаннє. Олімпійські ігри, очевидно, крутіші за юніорський Чемпіонат світу. Еліза — фігуристка-одиначка, і такі спортсмени досягають піку кар'єри, як правило, набагато раніше, ніж ті, хто танцює на льоду у парі. Через чотири роки, якщо все піде за планом, і я вирушатиму на свою першу Олімпіаду.

— Ну, ми тебе не затримуватимемо, — каже мама Седі, і її погляд блукає по вестибюлю. Вона, мабуть, хоче перевірити, чи немає десь поруч Елізи чи тата.

Джексон і його мама вже пішли.

— Седі, ти чудово попрацювала сьогодні. Побачимось, коли повернуся.

Я замикаю за ними двері ковзанки; це наш останній урок перед значною перервою. Це сумно, але необхідно. Я вимикаю світло у вестибюлі, перш ніж замінити табличку «Заходьте, у нас відчинено», що висить на дверях, на «Вибачте, у нас зачинено».

Поки тато та Еліза їдуть до Пекіна на Олімпіаду, ми приймаємо інших спортсменів та їхніх тренерів напередодні Чемпіонату світу серед юніорів. Тато завжди вмів зачаровувати людей, — особливо тих, хто цінує те, що робила наша родина. Роками тут організовувалися елітні табори, і до того, як мама померла, вона проводила тут літні інтенсиви, які славилися тим, що готували спортсменів до наступного рівня. Спокуса тренувань на нашій легендарній ковзанці була просто величезною.

Гонорари, про які тато домовлявся з кожним окремим тренером, майже вдвічі перевищують ті, що ми зазвичай заробляємо на уроках катання на ковзанах, днях народження та в хокейних лігах. І незважаючи на те, що я все це ненавиджу, як ненавиджу і розчаровувати наших учнів і всіх людей, які підтримували «Келлінч» протягом багатьох років, ми ніяк не можемо дозволити собі відмовитися від таких грошей. Якою б відомою та успішною не була наша родина, у нас є звичка витрачати більше, ніж ми заробляємо. *Значно* більше.

«Келлінч» відкрили мої прадідусь із прабабусею ще до того, як мій тато почав кататися на ковзанах. За останні п'ятдесят років він став найпрестижнішим клубом у країні. Ми виграли більше світових та олімпійських медалей, ніж деякі країни, і більшість із них належать моїм батькам. Наш клуб дуже сучасний та крутий. Тато б не погодився бодай на щось менше за це.

Йому було б *нестерпно* працювати у менш знаному місці, ніж будь-хто міг би очікувати від олімпійського золотого медаліста, патріарха найвідомішої родини у фігурному катанні. Так само, як було б нестерпно Волтеру Руссо їздити на автомобілі, що не відповідає золотому олімпійському медалісту, чи жити в будинку, який не був би достатньо розкішним для золотого олімпійського медаліста з великої родини чемпіонів з фігурного катання.

Жодна оренда ковзанки та уроки катання на ковзанах не можуть компенсувати такі витрати, і ситуація тільки погіршується, коли ми наближаємося до олімпійського року Елізи. Фігурне катання — дорогий вид спорту незалежно від вашого рівня, але Олімпіада — це зовсім інша справа. Тренери, хореографи, консультанти з гардеробу та макіяжу, не кажучи вже про рекламну фірму, яку найняв тато. Все це потребує купи грошей, яких у нас немає. Скільки б ми не заробляли, все витрачається.

Бізнес має величезні борги, і нам потрібні були креативні рішення, і навіть я визнаю, що дозволити всім охочим юним фігуристам та їхнім тренерам вторгнутися всередину було однією з найкращих ідей, на які спромігся тато.

Наш будинок розташований на території «Келлінча», за кілька кроків від самої ковзанки, але будинок з'явився тут набагато раніше. Спочатку тут стояв маленький будиночок, в який переїхали мої прадідусь і прабабуся, коли заощадили достатньо грошей після того, як емігрували сюди з Італії, але кожне наступне покоління розширювало його, додаючи спальні та ванні кімнати, величезний басейн на задньому дворі, тренажерний зал у підвалі та кімнату для розваг на горішньому поверсі. У нас є навіть тераса на даху, з якої видно все наше маленьке село Келлінч на березі річки Чарльз, а на горизонті — масивний силует Бостона.

Оригінальну частину будинку складають традиційні старомодні цегляні стіни та темні ставні, що обрамляють вікна, але решта — це суміш стилів та трендів: ультрасучасний з одного боку — після ремонту, який зробили мої бабуся з дідусем у дев'яностих, а з іншого — фермерський шик, коли мої мама й тато добудували його до народження мене та моїх сестер. Він виглядає трохи дивно, але мені подобається.

А от що мені не подобається, то це те, що варто мені лиш переступити поріг, на мене обрушується така стіна шуму, що може зрівнятися з найгучнішими натовпами, перед якими я коли-небудь виступала. У фое сновигає щонайменше десяток людей, двоє тримають пухнасті сірі мікрофони над головами інших, ще двоє з камерами на плечах, спрямованими на мого тата з різних ракурсів.

Оренда ковзанки — це одне. Цей цирк, незалежно від того, наскільки добре він оплачується, — це зовсім інше. Знімальні групи були з нами перед Іграми упродовж місяців. Коли Тамара Джексон, голова Олімпійської федерації США, звернулася до тата з пропозицією знятися в реалітешоу разом з Елізою, він не вагався. Гроші були непогані, хоч і недостатні, щоб справді витягнути нас із боргів, але розголос обіцяли достатньо великий, щоб ні мій тато, ні моя сестра не могли відмовитися. Вони *живуть* заради публічності.

Однак це зробило наше життя абсолютно божевільним. На нас завжди хтось дивиться, і це змушує мого тата та сестру пильно слідкувати за тим, у що вони вдягнені та який вигляд вони матимуть у кадрі. Я майже впевнена, що жоден із них не вдягнув одне й те саме вбрання двічі за останній місяць.

Я пробираюся крізь метушливий персонал кейтерингу, який переставляє наші меблі та розставляє столи, стільці

та барну стійку в дальньому кутку, де зазвичай стоїть наш обідній стіл. Вони готуються до Елізиної прощальної вечірки сьогодні ввечері. Команда кейтерингу та знімальна група перетворили будинок на справжній зоопарк.

Тато регулює всезагальний рух, водночас вивчаючи своє відображення в дзеркалі над каміном.

— Як думаєш, з якого боку? — питає тато, чиє світле волосся зачесане назад. Він витирає чоло шовковою хусткою.

Мені потрібна мить, перш ніж я розумію, що він розмовляє зі мною. Я нахиляю голову, розмірковуючи, поки він повертає голову туди-сюди, щоб я могла оцінити.

— З правого, — кажу я, жестом вказуючи на той бік його обличчя, перш ніж прослизнути повз групу та піти прямо до сходів.

Він киває, а потім прискіпливо дивиться на моє волосся, зібране у неохайний пучок, та мій просякнутий потом одяг для ковзанярських тренувань.

— Що на тобі, Адріано? Ти ж прийдеш на вечірку сьогодні ввечері, чи не так?

— Звісно. Я щойно дала свій останній урок.

— Танці на льоду? — уточнює він нейтральним тоном, але тато ніколи не буває нейтральним стосовно того, що вважається *справжнім* фігурним катанням. Танці на льоду — це *не справжнє* фігурне катання. Принаймні він ніколи так не вважав.

— Угу. Я збиралася подрімати, потім прийняти душ і підготуватися, — кажу я, не в настрої сперечатися з ним. Я надто виснажена.

— Агов! Де Адріана? Вона мені потрібна! — голос Елізи перекиває гамір, перш ніж вона проштовхується крізь натовп.